„Danskeren",

et ugentligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Onsdag.

Pris pr. Aargang i de Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Og Zachæus løb forud og steg op i et Morbærtræ, at han kunde se Jesus; thi han skulde komme frem ad den Vej.

Og der Jesus kom til Stedet, saa han op og blev ham vaer og sagde til ham: Zachæus, skynd dig og stig ned; thi det bør mig i Dag at tage ind i dit Hus.

Og han skyndte sig og steg ned og annammede ham med Glæde.

Luk. 19, 4—6.

Aftensang.

Mel.: Jeg har baaret Lærkens Vinger.

Nattens Fred sig sænker stille
Over tusind travle Sind;
Hver en Blomst og hver en lille
Fugl fuldtrøstig slumrer ind.

Barnesorg og Barnelatter
Løses op i Drømmes Spil;
Jeg er tryg, thi klart jeg fatter,
Hvem jeg ser i Barnesmil.

Een jo vaager i det høje,
Han, der lindrer alle Savn,
Han mig ser med Stjerneøje,
Han vil tage mig i Favn.

For at takke, for at sone
Bøjer jeg mit Knæ i Løn,
Ydmyg op til Herrens Trone
Sender jeg min Aftenbøn.

Har jeg blot i nogen Maade
Denne Dag adlydt dit Bud,
Det var signet af din Naade,
Din er Æren, Herre Gud.

Men fra Døgnets Strid hernede
Føler jeg min Syndenød;
Vil du kærlig Glemsel sprede
Over alt, hvad jeg forbrød?

Send din Engel til mit Leje,
Løft fra Sjælen Mørkets Vægt,
Jeg befaler mine Veje
Til din Almagts Varetægt.

Minneapolis 1899.

Christian Baun.

Det Aar, som svandt.

Naar der udtales Domme angaaende det nys svundne Aars Udvikling og Frugt, lyder den næsten enstemmigt: 1899 var et godt Aar, med Udviklingsmomenter, der ville sætte rig Frugt i de kommende Dage.

For at vore Læsere selv kunne danne sig et lidet Skøn ud fra Kendsgerninger, skal vi her meddele nogle af de vigtigste Aarsbegivenheder.

For de „Forenede Staters" Vedkommende viser al Statistik, at i materiel Henseende har Landet gjort mægtige, ja paa visse Omraader fabelagtige Fremskridt. Dette gælder navnlig Handel (specielt: Udførslen) og Industri. Som Følge heraf indtager de For. Stater en ret dominerende Stilling i Verdensfinansen og der er lige i den allerseneste Tid fremkommen Vidnesbyrd om, at Landet kan faa den kontrollerende Indflydelse paa Verdensmarkedet.

Vender man sig til den verdenspolitiske Side, da — enten man er Imperialist eller Anti-Imperialist — maa det indrømmes, at de For. Stater har faaet en overordentlig betydningsfuld Indflydelse paa Storpolitikken.

Da denne Indflydelse ikke har sit Udspring fra Landets Lyst til at blande sig i fremmede Affærer, men snarere hænger sammen med Europas Respekt for det ægte Monroeske: „Hertil — og ikke længere", kan denne Omstændighed kun virke til Gavn for den hele verdenspolitiske Udvikling.

Man erkender i Europa, at de For. Stater er et Land, hvor de mangfoldige Menneskekræfter udnyttes i Fredens Tjeneste, og man bøjer sig — trods alt — for denne stærke Magt, Menneskeslægtens ydre Ideal. Dette sidste er navnlig traadt klart frem, ved den Resoluthed, hvormed de europæiske Stormagter har handlet i Overensstemmelse med de For. Staters Ønske angaaende „den aabne Dør"s Politik i Kina.

Ogsaa Samoa-Spørgsmaalets gode Ordning tydede paa Europas Respekt for det Land, hvis Kampdygtighed man i 1898, da Krigen med Spanien udbrød, meget betvivlede.

Mens de For. Stater endnu fører Krig paa Filippinerne, — en Krig, der har kostet meget i enhver Henseende — har de ydre politiske Forhold ellers udviklet sig godt. Kun Spørgsmaalet om Alaska-Grænsen staar trods de langvarige Forhandlinger mellem Washington og London endnu uafgjort. Dog hersker der officielt et saa godt Forhold mellem England og de For. Stater, at Muligheden af alvorlige Forvilklinger i den Sag synes udelukket.

I det hele taget er det øjensynligt, at man i Europa meget mere regner med den amerikanske Faktor. Just det sidste Aar har vist en bestemt Tilnærmelse fra baade Englands og Tysklands Side — hvor meget end den amerikanske Aand er i Modstrid med Kejser Wilhelms Syn paa „Kejserkronen af Guds Naade".

Hvad Danmark angaar har det svundne Aar — i enhver ydrepolitisk Henseende været fredeligt — navnlig gjort sig historisk ved den gennem hele Sommeren førte Klassekamp. Den haardeste sociale Kamp, som Danmarkshistorien kender, udbrød i Maj mellem Socialdemokratiet, repræsenteret af Fagforeningerne, og Arbejdsgiverforeningen. Skønt Kampen selvfølgelig har medført Kraftspild og Pengetab, har den dog sikkert givet Stød til, at fremtidige sociale Forviklinger kan udjævnes ad Voldgiftskendelsernes saglige og kraftformerende Vej.

Et Vidnesbyrd om Fædrelandets høje Kultur afgav denne Kamp, idet der under hele denne skarpe Frihedsstrid ikke forefaldt en eneste af de Voldshandlinger, der andetsteds er dagligt Brød i sociale Stridigheder.

Endvidere bør mærkes, at 1899 tillige kan opvise den første egentlige litterære Kamp imod den usædelige Litteraturretning, som Brandesianismen har ført over i.

Det tør haabes, at der snarlig kan indtræde en Strømkæntring i de litterære Dødvande.

For Evropa i Almindelighed har 1899 dels levet paa, dels frembragt gunstige Betingelser for en lykkelig Udvikling.

Næsten alle Lande kan melde om økonomisk Fremgang — og staar der end, særlig i de katolske Lande, ret truende Skyer over den indre-politiske Horizont, saaledes i Spanien, Portugal, Østrig, Italien, for ikke at tale om det altid gyngende Frankrig, har det forløbne Aar dog snarere bidraget til Sindenes Beroligelse end omvendt.

Dette gælder navnlig Spanien, hvor den saa længe og saa bestemt profeterede Revolution stadig udebliver. — Frankrig, hvis Regering med en overordenlig lykkelig men ikke særlig retskaffen Hgand bortskar den truende Byld: Dreyfus-Sagen. — Mellem Frankrig og Rusland bestaar det gammelkendte Venskab, ja, dette er snarere bleven inderligere, alt som England og Tyskland har nærmet sig hinanden.

Aarets vigtigste Verdensbegivenhed var den paa Russerczarens Opfordring sammenkaldte Fredskongres i Haag.

Her viste sig virkelig god Villie til at faa befriet Folkeslagene for Krigens Rædsler og Byrder — men næppe var Kongressen sluttet, før England saaledes yppede Kiv med Transvaal, at Præsident Krüger saa sig nødsaget til at sende det Ultimatum, der har medført den nu saa blodige og for England skæbnesvangre Krig.

Og nu forsøger næsten alle evropæiske Magter at faa deres Flaade forøget; Paaskuddet hertil er dog ikke saa meget Frygt for andre Magter som Hensynet til det af alle evropæiske Stormagter vel dyrkede og velyndede, men meget kostbare Koloniherredømme.

Fra Asien skal kun medtages, at Japan er meget veltilfreds med Aarets Udvikling; at Japan og Kina har nærmet sig hinanden og at Rusland stadig tykkes en Trusel for en rolig østasiatisk Udvikling. Kina har flere Gange maattet lide under Evropas Kendskab til dets Værgeløshed — men den bebudede „Kinas Deling" har man dog generet sig for at udføre — endnu.

Føjes der hertil, at kun visse smaa amerikanske Stater har revolteret et Par Gange efter Sædvane, — tør man mene, at Aaret har været godt og lykkeligt.

Det eneste Land, der kan græmme sig med Rette over bevislige Daarskaber, er England. „Det falske Albion", som Tyskerne altid kalder det, har for en Gang slemt forregnet sig, idet det har givet sig i Kast med en Fjende, hvis Styrke, Mod og Krigsdygtighed alle havde undervurderet — og ingen kendt noget til.

Det store Spørgsmaal i 1900 bliver: Sydafrikas Skæbne. Skal England ved Hjælp af knusende Overmagt og med uhyre Bekostninger sejre over det forenede Transvaal og Orange-Fristat — og saa gøre hele Sydafrika til et engelsk Sydrige? Eller skal Boerne sejre og efter at have drevet Englænderne ud af Kaplandet grundlægge et sydafrikansk U. S?

Svaret paa dette af 1899 stillede Fremtidsspørgsmaal vil maaske først blive givet, efter at en eller anden fremmed Magt har blandet sig i Sagen — til Fordel for Transvaal.

Her er i Virkeligheden givet Muligheder ikke blot for en større evropæisk Forvikling — men ogsaa for Revolutionsforsøg i de engelske Sydriger rundt om i Verden. Her er Gnister, der kan sætte Riger og Lande i Flamme, som de har været det ved de Tider, da det 19de, da det 18de, da det 17de, da det 16de Aarhundrede rullede ind. Skal Krigens røde Hane ogsaa gale det 20de Aarhundrede ind?

Mennesket spaar — men Gud raa'r.

Protestantismen i Amerika i 1900 — og den lutherske Skole.

(Af J. N. Lenker, D. D. Professor i Kirkehistorie, Blair, Nebr.).

I Følge den aarlige Statistik over Kirkesamfundene i de Forenede Stater — meddelt i New York "Independent" for 4. Jan. 1900, — er Medlemstallet i "The Methodist Episcopal Church" i Løbet af sidste Aar funket med 3747, og i "The Methodist Episcopal Church South" med 2073, mens den evangelisk-lutherske Kirkes Medlemstal steg med 40,226 — Præsteantallet med 203 og Kirkernes Antal med 478.

De 12 presbyterianske Samfund viser en Tilvækst af 361 Præster og 18,446 Medlemmer, men de har 60 Kirker færre.

Spørgsmaalet om, hvorvidt den lutherske eller den presbyterianske Kirke er den trediestørste protestantiske Kirke i de forenede Stater, faar sit Svar gennem de seneste Talopgivelser af Kommunikantantallet.

Hos Lutheranerne andrager dette 1,607,407 og hos de 12 presbyterianske Samfund 1,560,847, altsaa 46,560 flere Lutheranere end Presbyterianere.

"The Baptists North" angives til 971,671; "The Baptists South" til 1,615,000, og "The colored Baptists" til 1,855 324.

Kongregationalisternes Tal sættes med 5639 Præster, 5620 Kirker, (19 flere Præster end Kirker) og 628,234 Medlemmer — eller en Aarstilvækst af 164 Præster, 6 Kirker og 2370 Medlemmer.

De to Episcopal-Samfunds Tal er: 4981 Præster, 6623 Kirker og 709,325 Medlemmer — eller en Tilvækst af 124 Præster, 224 Kirker og 10,978 Medlemmer. "The Christians" tæller 6339 Præster, 10278 Kirker og 1,118,396 Medlemmer — eller en Tilvækst af 417 Præster, 210 Kirker og 32,780 Medlemmer. Den hemmelige Aarsag til denne Vakst er hovedsagelig Opdyrkelsen af de vide, saa forsømte Marker i Syden.

De „Romerskkatolske" opgiver følgende Tal: 11,144 Præster, 11,594 Kirker (3101 færre end i sidste Aar), eller kun 603 Kirker, men 4487 Præster flere end hos Lutheranerne.

Talopgivelserne i "The Independent" viser, at ingen Kirke i Amerika har saa mange Menigheder og Menighedsmedlemmer for hver Præst som Lutheranerne, og at den lutherske Kirke mest af alt trænger til: flere virksomme Præster og flere theologiske Studenter.

Presbyterianerne, Kongregationalisterne, Episkopalerne, Katolikkerne har omtrent lige saa mange Præster som Kirker, mens Lutheranerne kun har 6657 Præster til 11,101 Menigheder og 1,607,407 Medlemmer (Altergæster).

Hvem kan — med disse Tal for Øje — være i Tvivl om, at det, vor Kirke haardest trænger til, er, at Undervisningen i Theologi bliver almindeligere søgt og bedre.

Heraf følger, at der trænges til flere frivillige Pengegaver til Understøttelse af vor Skolevirksomhed, et Arbejde, som fortjener baade den riges store Gaver og den fattigeres smaa Gaver.

De omtalte, fuldstændige statistiske Opgivelser i "The Independent" viser, at Methodisterne taber Indflydelse blandt den hvide Befolkning og vinder frem blandt den farvede; at Baptisterne vinder frem blandt Sydens hvide og farvede Folk, mens den lutherske Kirkes fænomenale Fremgang udelukkende finder Sted blandt den hvide Befolkning og just den i Norden og Vesten.

For adskillige Aar siden udarbejdede jeg — efter de med den religiøse Census af 1890 givne Data — Opgivelser over de ledende Kirkesamfunds Styrelse i Øst-, Mellem- og Veststaterne. I Følge denne Beregning, — som jeg her for første Gang offentliggør, — havde 1) Methodisterne i Norden og Vesten 1,992,907 hvide og farvede Medlemmer (eller omtrent 1,692,907 hvide); 2) Lutheranerne 1,113,894 udelukkende hvide Medlemmer; 3) Baptisterne 975,327 hvide og farvede Medlemmer; 4) Presbyterianerne 878,252; 5) Kongregationalisterne 491,307 og 6) Episkopalerne 424,583 Medlemmer.

Hvis man til de 1,113,894 Lutheranere i 1890 føjede de 138,511 „Tysk-Evangeliske" og 50,000 „svenske Missionsvenner" (som mestendels er Lutheranere) vil man for 1890 faa 1,302,405 Lutheranere overfor de 1,692,907 hvide Medlemmer af de 17 Methodistsamfund.

Under Henvyn til Methodismens langsomme Vakst blandt den hvide Befolkning i Norden og Vesten og til den store Indvandring fra de forskellige lutheranske Folkeslag, endnu ikke samlede i Menigheder, er det et Spørgsmaal, om der ikke er flere Lutheranere end Methodister blandt den hvide Befolkning i Nord- og Veststaterne.

Methodisterne og Baptisterne kan være de herskende i Syden, men Lutheranerne synes at være bestemte til at blive den stærkeste Kirke — Katolikkerne ikke undtagne — i Norden og Vesten.

Den lutherske Kirke har dog-ogsaa gjort en god Begyndelse med Missionsarbejde just blandt den farvede og den saa forsømte hvide Befolkning i Syden — og den Overbevisning breder sig og rodfæster sig stedse mere, at, hvis Reformationens Kirke fuldstændig vil gøre sin Pligt overfor hele Nationen, vil disse to særlig lovende Missionsmarker komme til at gennemgaa en bedre Udvikling.

Der er meget, som opmuntrer os til at arbejde mere med paa Guds, vore Landsmænds og vor Kirkes Sag. For Eks.: Fra 1821 til 1898 er der kun kommen 390,755 Indvandrere fra Skotland og — se! nu Resultatet af disses Arbejde i den presbyterianske Kirke med dens 12,073 Præster, 14,831 Menigheder og 1,560,847 Medlemmer (Altergæster). Nordmændene kom langt senere til Nordvesten og allerede har de 848 Præster, 2388 Kirker og 243,063 Medlemmer. Disse Tal viser, hvad de 1,232,549 Svenskere og Nordmænd, 200,000 Danske og 5,061,886 Tyskere, som er udvandrede til Amerika, kan faa fuldbyrdet, naar de har opholdt sig lige saa længe i Vesten, som Skotlænderne nu har det i Østen.

Man spørger maaske: hvori stikker Hemmeligheden til de skotske Indvandreres Kirkearbejde?

Svaret lyder ene og alene: De fremragende theologiske Seminarier og kristelige Skoler, for hvilke de saa heltemodigt fra den tidligste Tid af bragte deres Ofre, saa at Skolerne kunde hvile paa en sikker Grundvold.

Hvad vilde Danmark være uden sit Universitet; hvad vilde Norge eller Sverrig eller Tyskland være uden deres Universiteter? Luk dem i 50 Aar, og Landene vilde snart se ganske anderledes ud.

Hvad vil der blive af de danske her tillands — deres Sprog, Litteratur og Folkeaand — hvis de ikke ejer en Institution, der kan udrette det samme for dem, som Københavns Universitet for Danmark.

Det Maal, at faa grundlagt en fremragende Skole for hver Nationalitet, burde bevæge til rundhaandede Gaver, givne ud fra saavel patriotiske Motiver som Kærlighed til Kirkens Sag.

Saaledes kommer der mange store Gaver til amerikanske Colleges fra Folk, som ikke just er Medlemmer af den Kirke. Hvorfor skulde de Danske, der ikke er Medlemmer af Kirken, ikke interesseres til rundhaandet at skænke Blair College en Gave. De vil tidligere eller senere gøre det.

De statistiske Opgivelser over den lutherske Kirke i New York "Independent" er lige saa lidt som dem, man bestandig støder paa i den reformerte Kirkes Pressemeddelelser, Øjeblikkets Tal, og bestriver derfor ikke vor Kirke fuldstændig — og op til Dato. Det kan her være Stedet at gøre opmærksom paa, hvor vigtigt det er for Lutheranerne af alle Synoder og Tungemaal i Tide at sørge for, at de fuldstændige Talopgivelser for dem kan blive samlede i Aar og optagne i de Forenede Staters Census, saa at man kan have en fuldstændig og korrekt, ikke en partiel Opgørelse over „den lutherske Kirke ved Begyndelsen af det tyvende Aarhundrede."

Fra Kirke og Skole.

Fyrstelig Missionær. Sidste Sommer tilbragte Prins Bernadotte som Missionær blandt Lapperne. Han levede blandt Folket og prædikede, naar han havde Anledning.

Efterfølgelsesværdigt. En Mand i Northwood Mgh. overrakte forleden Dag Præsten $25 til Hedningemissionen. Det var Udbyttet af en Acre for hvert Hundrede, han havde tilsaaet. Gaven synes kun lille, men er dog for stor for de fleste — desværre.

Dr. Andrew Fossum fra St. Olaf College, Northfield, Minn., er rejst til Yale Universitet for at holde et Foredrag for United States Archaological Society om det græske Teater og hans Opdagelser i Grækenland.

Dr. Carl Elofson af Augustana Synoden døde for en Tid siden i Valley Springs, S. Dak., efter længere Tids Lidelser af Tæring. Han blev kun 34 Aar gammel, men var en usædvanlig begavet ung Mand. I 1894 blev han kaldet til ekstraordinær Professor i Hebraisk, Græsk og Eksegese ved Augustana teol. Seminar, men maatte i 1896 nedlægge Arbejdet. En Rejse gennem Ægypten og Palæstina og senere et Ophold i Texas kunde ikke standse Sygdommen.

Pastor Harms af Hannover Missionsselskab i Umovoti Distriktet, Natal, Sydafrika, er ifølge Beretninger fra Skuepladsen bleven fængslet af Englænderne under Anklage for at bistaa Boerne.

Pastor Brockmeyer, Hartford, Conn., har modtaget Kaldsbrev fra St. Stefans Menighed, Chicago Sydside, der tidligere betjentes af Pastor Kirkeberg, og nu har besluttet at kalde Præst for sig selv. Pastor Brockmeyer har taget mod Kaldet.

Kina-Missionær Stokka skriver fra en Rejse i det indre af Kina:

Det forstaas ikke uden Erfaring, hvilken sløvende Indflydelse det har paa Legeme og Sjæl, i længere Tid at sidde alene iblandt Hedningerne i en kinesisk Hytte uden nogen hjemlig Hygge; gaar man ud en Tur, møder man bare det, som saarer Hjertet. For at komme paa Bymuren, maa man gennem de befolkede Gader, hvor man kaldes med Øgenavne og udles, og oppe paa Muren høres Djævletitler nedenfra, saa Sindet saa let irriteres og vanskelig kan løftes til en stille Betragtning. Under slige Forhold tilbragtes denne varme Sommer. Det var derfor som at slippe ud af et Fængsel, da vi nu begyndte Rejsen til Hankow. Morgensolen kastede sine gyldne Straaler over Slettelandet, idet vi trillede vestover fra Runing.

Skøn Missionsopofrelse. En Menighed paa ca. 300 Kommunikanter har i de sidste 10 Aar sendt 32 af sin egen Midte ud paa Hedningemissionen. Det er et skønt Eksempel til Onervejelse og Efterfølgelse. Mange kan ikke undvære 1 af 100, og selv om han fandtes, se de øvrige 99 sig ikke i Stand til at opholde ham.

Tab ikke Modet. Det varede 300 Aar for Kristendommen at blive anerkendt som Nationalreligion i Romerriget, og det 300 Aar fulde af ihærdigt Arbejde og vædede med Martyrblod.

Efter 500 Aars ihærdigt og selvopofrende Arbejde for Budhaismens Udbredelse i Japan, var der kun nogle faa Hundrede Præster og Nonner og ganske faa større Templer. Derfor, lad os ikke tabe Modet, om end Frugterne kun sent viser sig af Missionens Arbejde; maaske vi ikke faar dem at se; men Guds Ord skal ikke vende tomt tilbage.

General-Synodens Missionsorgan siger, at i 20 Aar har den heltemodige Dr. Day staaet ganske alene paa dens Missionsmark i Afrika, en Stilling som næsten kunde være i Stand til at nedbryde den stærkeste. Nu endelig ser Missionsselskabet sig i Stand til at sende nogle flere ud til den gamle Kæmpe.

En anden Missionær i samme Selskabs Tjeneste ansøger om at faa en Ismaskine til et Hospital i Indien, hvor der en lang Tid af Aaret er 110 Gr. Varme i Skyggen og 250 Mil til den nærmeste Isstation.

En lokal Menighed i Columbiano, Ohio, tilhørende den tysk-reformerte Kirke, har tilbudt at give $800 aarlig i 7 Aar til at opholde en Missionær i Kina med.

Brazilianer, efter en Metodistpræsts Beretning, ikke alene større i Omfang end hele de Forenede Stater, men Immigrationen dertil har i de sidste 20 Aar været forholdsvis lige saa stor som hertil. Det er mest Sydeuropæere der finde Vej til Brazilien, og Nordeuropæere, der finde Vej til de Forenede Stater. De fleste Immigranter til Brazilien er ikke Portugisere, men Italienere. Medens der i de sidste 40 Aar er kommen 469,000 Portugisere, er der i mindre end den halve Tid kommen over 911,000 Italienere til Landet. Af Spaniere er der komne 175,000. Desuden er adskillige Russere, Tyskere og Østrigere indvandrede. Der er næsten 2,000,000 Immigranter ud af en Befolkning paa 15,000,000 Mennesker.

Brazilien, der almindeligt bliver betragtet som et helt katolsk Land, har dog ikke saa faa Protestanter. Ifølge „Evangeliets Morgenrøde", et portugisisk Blad i Castro, var der i 1890 143,745 Protestanter, hvilket Tal i de sidste 10 Aar nok er løbet op til mindst 200,000.

Fra Blair College
og
teologiske Seminarium.

Naar der i dette Nummer af „Danskeren" begynder regelmæssige Meddelelser fra Skolen i Blair, da er det i den Tro, at der ude i vort Samfund findes mange, som med Glæde vil høre lidt fra vor Skole, fordi den ogsaa er deres Skole. — I de mange Hjem, som har een eller flere af sine kære her, vil lidt herfra sikkert være kærkommen. Og ikke mindst skulde disse Meddelelser tjene til at gøre vor Skole bekendt, hvor den endnu er fremmed, — kort sagt, være et Middel til Bekselvirkning mellem vort Folk og vor Skole.

— Nu er Arbejdet i fuld Gang efter den korte Juleferie. En Del nye Elever er kommen.

— Besøgende i Ugens Løb har været Mr. Thompson og Kone fra Hutchinson, Minn. Pastr. Mathiasen, Council Bluffs, Ia., og Miss Susta Arildsen, Cedar Falls, Ia.

— Aftenandagten er bleven forandret fra Kl. 9 til 5.45. Der bliver paa denne Maade ikke noget Brud i Læsetimerne; men pas paa, at Ole Lukøje ikke lister sig ind og tager Tanketraadene i sin Haand.

— Vort Læseværelse er forsynet med 35 forskellige Blade og Tidsskrifter og bliver godt benyttet. Der er kun een Ting, som mangler i Biblioteket og det er Bøger, Bøger, Bøger.

— Hver Fredag Aften afholder „Studenterforeningen" opbyggeligt Møde her paa Skolen. Det bestaar af Sang, Bøn, Oplæsning og Samtale over et Afsnit af den hellige Skrift. En Del af Omegnens Danske benytter Lejligheden til at være med til disse Møder. Alle er velkomne!

— Past. Frimodt Møller blev pr. Telefon kaldt til Argo i Lørdags for at begrave et lille Barn.

— I Søndags var det et for Aarstiden ualmindelig dejligt Vejr. Det blev ogsaa nydt i fuldt Drag; thi hvor man saa, var der Spadserende, saa næsten hele Skolen fik rene Lunger at begynde Ugens Arbejde med.

— Hvad er en Skole? En Skole er meget, hvis den er noget. Den er en lille Verden midt i den store Verden; den er en lille Stat i Staten; et Samfund i det store Stamfund. En Skole skulde ikke være et Støberi, som maa gennemgaaes for at blive færdig til en Gerning i Livet. Nej, en Skole skulde, maa være en Del af selve Livet. Der er ikke nogen anden Forberedelse til Livet end det at leve. Det opdragende, det udviklende, som en Skole har at byde, maa der leves i. Det faaes ikke paa Afstand fra den Retning, i hvilken man vil udvikles.

— Et glædeligt Nytaar ønskes alle „Danskeren"s Læsere fra Skolen i Blair.

Mrs. Winslow's Soothing Syrup
er et gammelt, godt prøvet Middel, som i over 50 Aar har været brugt af Millioner Mødre for deres Smaabørn i Tandperioden med fuldkommen Sukces. Det beroliger Barnet, bøderjer Smerterne, formindsker Betændelsen, dæmper Smerten, helbreder Diarrhoi, har en meget behagelig Smag og er det bedste Middel mod Diarrhoi. Sælges af Drugsister overalt i Verden. **Husk om 25 Cents Flasken.** Husk at forlange **Mrs. Winslows Soothing Syrup** og tag ingen anden Slags, da Mødre vil finde den at være den bedste Medicin i Tandperioden.